

tionen, denne da ikke skal være villig til at tage Styret og gennemføre, hvad den har kæmpet for. Men den Stilling forstaar jeg ikke, og jeg paastaar, det er aldeles umuligt for Oppositionen at holde sin Stilling og holde sit Tal, saasnart den blot stiller sig som kritisk bebreidende overfor Ministeriet, men ikke som den, der forlanger i Kraft af Flertallet at blive betroet Styret. Naar Oppositionen staar saaledes, tror jeg ikke, det vil være muligt for den i Længden at holde sig som Flertal. Det er saa i Virkeligheden ingen Opposition, det er noget ganske Andet, ja jeg skal ikke nævne det Udtryk, som i dette Dieblik falder mig i Tanker. — Det ærede Medlem bestjæftigede sig med mit Valg i Næstved. Det skal jeg ikke her nærmere gaa ind paa. Jeg vilde imidlertid finde det mere loyalt af den ærede Ordfører, om han, næste Gang han vil modvirke mit Valg, vil træde aabent frem og ikke gøre det i det Skjulte.

Solstein: Jeg har ikke været med til enten aabne eller lukkede Møder i Næstved. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem ikke var bleven valgt, da jeg tror, det vilde være til stor Fordel for Kredsen, og endnu større for Thinget, om det ærede Medlem ikke var valgt. Det skal være mig en Fornøjelse at gjøre, hvad jeg kan, for at det ærede Medlem ikke skal blive valgt en anden Gang, og saa skal jeg gjøre det saa aabent som muligt, saasnart jeg tror, Tidspunktet er kommet til at modarbejde ham. Denne Gang har jeg ikke ment at burde gjøre det, fordi det har været min Mening, at saalænge vi ikke vare sikke for at kunne holde Kredsen overfor Høire, maatte vi hellere nøies med en daarlig Venstremænd. — Det ærede Medlem søgte igjen at gaa Insinuationens Vej ved at sige, at Flertallet kun vil kritisere Ministeriet og sige det Ubehageligheder. Vi ville hverken sige Ministeriet Ubehageligheder eller kritisere det, men vi ville bruge de Midler, Grundloven giver os, til at lægge Ministeriets grundlovsstridige Politik saa stærke, virkelige Hindringer i Veien som muligt, men vi ville ikke nøies med tomme Demonstrationer, og derved spille Seiren i Hænderne paa Modpartiet saaledes, som det ærede Medlem og hans Venner ville. — Til Slutning har jeg en personlig Bemærkning at gjøre til det ærede Medlem, som jeg beder ham høre paa. Da han nemlig mange Gange tillader sig at tale personlig overfor mig, antager jeg, at han nok vil være saa venlig at høre paa mig. Det ærede Medlem siger, at han er ikke forpligtet overfor sin Ordfører til at tage Reservation i Tide,

naar han er uenig med ham. Jeg hævder bestemt, at Enhver, der har politisk Sømmelighedsfølelse, overfor en Ordfører, som han følger, er forpligtet til i saa Tilfælde at tage en Reservation, naar det er et Hovedpunkt, og der gjentagende er Veilighed dertil. Naar han er absolut uenig i den Politik, Ordføreren forsvare, og han saa tier og stemmer med Ordføreren, tier Nar i Træk, men venter til en senere Veilighed, da han tror, det er nyttigt for ham, og da han kan bruge det i Debatten, og saa falder over, hvad Ordføreren har sagt, saa er det efter min Mening ikke politisk Sømmelighed (Berg: Na!). Ja det ærede Medlem har ikke meget Begreb om politisk Sømmelighed. Jeg paastaar, at dette gjælder ogsaa den Naade, hvorpaa det ærede Medlem for Præsto Amts 3die Valgkreds (Leth) atter her behager at fortolke og omforklare mine Ord; thi jeg har ikke noget Dieblik fragaaet, hvad jeg har sagt, eller ved Forklaringer søgt at komme bort fra, at det personlige Spørgsmaal er dødt. Tvertimod, jeg har indstærpet det, og jeg indstærper det nu igjen: Kampen staar ikke her i Salen om Kongens Ret, men om Grundlovens og Folkethingets Ret til at forlange, at hvert Ministerium, Kongen ubiævner, skal holde Grundloven, og netop for at faae det klaret, skal jeg altid gjøre, hvad jeg kan, for at faae det personlige Spørgsmaal bort, som ikke gjør Andet end at være Skallestjul for dem, som ønske at skyde Kronen ind mellem Kongen og Folket, Rigsdagen. Jeg skal ikke gaa bort fra det, og er ikke gaaet bort derfra, men derfor skal det ærede Medlem heller ikke have Lov til at staa her i Salen og sige, at jeg ved alle mulige Forklaringer søger den ene Dag at forklare det paa en, den anden Dag paa en anden Naade. Tvertimod, jeg fastholder denne Forklaring, og det veed det ærede Medlem, og naar det ærede Medlem veed det, forlanger jeg, at han skal vedgaa det. Det er ogsaa det, jeg kalder politisk fair, at naar man ikke er i Stand til at imødegaa en Modstander og er nødt til at indrømme det, saaledes som ved, hvad jeg her siger, skal man vedgaa det aabent og ikke søge saaledes som det ærede Medlem at dække sig bag ved almindelige Talemaader om, at det ærede Medlem har hørt mig forsvare Et en Dag, et Andet en anden Dag. Dersom det ærede Medlem tror, at hver Gang han ikke forstaar, hvad jeg siger, skal det være en Grund for ham til at faae Ret, saa vil det ærede Medlem saa mange flere Gange Ret, end han har, thi det er vist ikke saa sjældent, at det ærede Medlem ikke kan forstaa, hvad der bliver sagt.